

„Winter maar toe! . . . Het zomert van binnen!” Niet waar, dat is zoo ongeveer de indruk, dien onze plaat op u maakt. Een jeugdige schoone, tot aan het kleine oor gedekt in den tooi der weelde tegen de scherpe, snerpande winterkoude, zóó gedekt, dat slechts het vroolijke, frissche gelaat zich even daarbuiten waagt, het open, zachte oog de onbezórgdheid der ziel verraadt, en de fijne gevormde lippen de dwarrelende vlokken smelten doen in een glimlach, die alle moeite, welke de winter zich geeft, als wegscherft, zooals een sneeuwklókje, dat de sneeuw in haar groenen kelk opvangt, maar dat groen niet verbergen kan, en temidden van de doodsche stilte van het kale winterwoud luid: van „Lente! Lente!”

En heerlijk is de indruk, dien het jonge, frissche menschenleven op ons maakt, als het zich vertoont tegen een donkeren, kouden, naakten achtergrond. Dan treft ons de veerkracht der jeugd, die zich haar schatten van geluk, tevredenheid, levenslust, levensmoed, opgewektheid en humor niet rooven laat door een guren dag, door een kouden luchtstroom, een vlaag of een bui, een koeltje of een wolkske. Hoeveel heerlijker dan de aanraking met die „kruidje-roer-mij-niet's,” wier humeur nog nauwkeuriger elke weersverandering aanwijst dan de beste barometer het kan doen, die het terstond met God en menschen te kwaad krijgen, als de gansche natuur zich niet, zonder ommezien naar anderen, naar hun privé-wenschen schikt, en als het „stoute kind” gaan „huilen,” als ze „hun zin niet krijgen,” in wier oog de buien van den hemel zich veeleer weerspiegelen dan de heldere zonnestrallen, en wier lip al lager hangt, naarmate de wolken zwaarder worden.

En gold dit nu slechts de kleine teleurstellingen en onaangenaamheden, die weer en wind bezorgen, maar datzelfde gebrek aan veerkracht toont zich dan ook in den regel evenzoo op het hooger gebied van het zieleleven. De minste tegenspoed bewolkt het voorhoofd, het lichtste kruis buigt den rug, het geringste leed gevoel dooft den blik, en inzinking, onverschilligheid, moedeloosheid, traagheid, wanhoop, ontevredenheid, gemor en opstand tegen Gods beschikking zijn als aan de orde van den dag.

Voorwaar, ook hier geldt het: „Lekker eten voor veel geld, dat is geen kunst!” Een vroolijk gelaat, een levendig oog, een lach van humor om de lippen, als alles medeloop in het leven, als de zon van voorspoed daarboven aan een onbewolkten hemel straalt, als de horizon vrij is van zorg en kommer, als daar slechts te genieten valt van het goede, dat God en de menschen en het leven u geven, neen, dat zegt niet veel. Maar als de zorg drukt, toch te blijven arbeiden, als het leed u neerbuigen wil, toch het hoofd omhoog te houden, als teleurstelling u grieft, toch met een gelaat, vroolijk van dankbaarheid, onder zijn medemenschen heen te wandelen en een vriendelijken glimlach als een sluier te hangen over een ziel, die daarbinnen in het verborgen weent, dat is den mensch, dat is den jongen mensch tot eere en ook in dit opzicht geldt het woord van den Spreukendichter: „Der jongelingen sieraad is hunne kracht!”

Deze veerkracht is gansch niet afhankelijk van aard of karakter, van gestel of levenskring, al willen we niet ontkennen, dat deze als gunstige factoren kunnen medewerken en dat omgekeerd grooter spanning van het zieleleven vereischt wordt, wanneer zij tegen zijn. Wij hebben ze gekend, de gelukkigen, wien in stervensnood de eigen vriendelijke glimlach om de lippen speelde, waarmede ze door het leven heengingen, wier blikken een zonnestraal wierpen in den kring hunner omgeving, door

de eigen tranen heen, wier gelaat geen rimpel dulde, al kromp het hart hun ineen. Kinderen van een rijken Vader, lentebloemen te midden van den winter om hen heen, beelden van eeuwige jeugd ook waar al hun illusien om hen heen stierven. Ze wérden allermeeest gevonden in de rijen dergenen, die in hun ziel een schat herbergden, waarbij geen dief komen kon en dien geen mot kon naderen, bij hen, die wat daar ook dreigde, zongen:

Of de vijgeboom liegt
En de wijnstok bedriegt,
Of geen rund in den stal,
Geen schaap in de kooi wezen zal,
Toch zal ik vroolijk zingen
En in mijn God opspringen!

wien droefheid en zorg, verlies en teleurstelling, vreeze en kommer aan het geprangd gemoed niets ontpersen kon dan het credo: *) „Bezwijk ook mijn vleesch en mijn hart, zoo is God de rotssteen mijns heils en mijn deel in eeuwigheid!”

En bij dezulken is het de aangeboren trek van het nieuwe leven, en zoo het dien trek niet naar buiten openbaart, deugt dat nieuwe leven nog niet in zijn kiem. Voorwaar, dat gemis is hun tot schuld, want het onteert Hem, in Wien zij alles bezitten en met Wien zij noch vreeze, noch zorg kennen; het schaadt zijne eer bij de menschen en daarom zijn zij schuldig ook tegenover hen, want zij doen hen gelooven, dat de dienst van hun Meester een droeve dienst is. Schuldig zijn zij ook tegenover zichzelf, want zij rooven zich de vreugde en het genot, dat hun als genade aangeboden wordt met milde hand.

Neen, „de jongelingen mogen moede en mat worden, — die den Heere verwachten zullen opvaren met vleugelen der arenden en de kracht vernieuwen.” En de ziel, die, Hem gewijd, zich steeds sterker gevoelt tot het goede en in den strijd tegen het kwaad, wier vrede en rust steeds minder gestoord wordt, naarmate zij meer in zijne kracht strijdt tegen de grootschheid des levens, de begeerlijkheid der oogen en de begeerlijkheid des vleesches, geniet steeds meer onverstoorbare kalmte en duurzame blijdschap.

Ver zij het echter van ons, te beweren, dat ook bij anderen, die dezen hoogsten schat niet bezitten, de veerkracht van het zieleleven geen hooge spanning zou kunnen bereiken. Een opvoeding, die lichaam en ziel tegen het leven hardt, een onbedorven jeugd, die hare kracht niet ondermijnen laat door hartstocht en onzedelijkheid, een ziel, die den lust tot het goede en reine kweekt en zich verhoudt van het kwaad en van wat haar ontzenuwt, een open oog voor het ware, schoone en goede, een hart vol liefde tot den naaste, een dankbare stemming voor hetgeen men geniet bij anderer gemis, dat zijn de zalven, die het hart jong, het oog helder, het voorhoofd effen houden en de lippen tot een vriendelijken glimlach plooiën, die ons een zonnestraal van lente doen worden ook in den winter van anderer leven.

Lezer, lezeres van Timotheüs! ga uit in den winter van het leven en wees een zonnestraal, mocht het zijn, van eeuwige lente, overal waar God u roept, waar het guur is en koud, waar naaktheid en armoede heerscht, waar zorg en droefheid de menschenziel duister maken.

Werp den glans van uw inwendig geluk om u heen op den weg, en wees een zegen!

P. J. K.

*) Geloofsbelijdenis of geloofsuiting.

